

Arrest

nr. 114 773 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht op 27 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2011 diende verzoekster een eerste aanvraag in tot een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende (bijlage 19).

Zij werd op 10 juni 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 28 maart 2012 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) .

Verzoekster diende op 25 mei 2012 een tweede aanvraag in tot een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende (bijlage 19).

Zij werd op 25 juli 2012 opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart.

Bij schrijven door verweerder van 20 november 2012 werd het gemeentebestuur te Gent verzocht om verzoekster uit te nodigen om binnen de maand na kennisname alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Op 10 december 2012 werden er door verzoekster stukken voorgelegd aan het gemeentebestuur te Gent.

Op 7 juni 2013 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis (mevrouw) en artikel 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 23/05/2012, en verkreeg de E-kaart op 25/07/2012. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 20/11/2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Mevrouw nam kennis van deze beslissing op 10/12/2012 en legde aansluitend de volgende documenten voor: een OCMW attest met overzicht van ontvangen leefloon tot 04/05/2012, brieven uitgaande van het OCMW, beslissing OCMW dd.29/06/2012 om vanaf 04/05/2012 geen leefloon meer toe te kennen, arbeidscontract bij Multie groep vanaf 16/08/2012 en loonfiches voor de maanden augustus-november 2012.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 12/11/2012 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Bij de vraag naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van betrokkene werd niets gevoegd waaruit blijkt dat zij als werkzoekende het verblijf kan behouden. Zij was op dat moment al niet meer aan het werk. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest of toch minstens bewijzen van haar actieve zoektocht naar nieuwe job en andere bewijzen die haar reële kans op tewerkstelling aantonen.

Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden van artikel 40 §4 voldoet (wet 15.12.1980), wordt er, overeenkomstig art. 42bis (wet 15.12.1980) een einde gesteld aan zijn (sic) verblijfsrecht

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind M., E. te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter § 1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voorzover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art 42ter, §1, 3° lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat het kind zelf de Nederlandse nationaliteit heeft en dus als EU-burger in staat moet zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor

zover de moeder van het kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 40, § 4, 42bis, § 2, 42ter, § 1, 3e lid en 42quater, § 1, 3e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur: meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Ze voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster mondeling te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet afdoende werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij alles in werk stelt om in België opnieuw aan de slag te gaan. Dat verzoekster wel degelijk actief op zoek is naar werk. Dat verzoekster geenszins na 12.11.2012 opnieuw door verweerder werd uitgenodigd bewijzen van haar actief naar werk zoeken neer te leggen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster opnieuw uit te nodigen informatie over te maken omtrent haar situatie in het licht van de toepassing van art. 40§4 Vw. en art. 42bis§2 Vw.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 1° minstens aan de voorwaarden van het art. 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoekster geenszins een de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw.

Dat er in casu tevens schending is van het art. 42ter §1, 3e lid W. en het art. 42quater §1, 3e lid Vw.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van

verzoekster, burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters sociaal-economische situatie, met haar integratie in de Belgische samenleving en met haar langdurig verblijf in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoeksters gezinsleven in België, naar haar gezondheidstoestand, naar haar sociaal-economische situatie, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van haar verblijf in België en naar de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Dat verzoeksters levenspartner, de heer M. H., in België tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (cf. stuk 2).

Dat verzoekster geenszins na 12.11.2012 opnieuw door verweerder werd uitgenodigd bewijzen van haar gezinsleven in België, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie in de Belgische samenleving,.... neer te leggen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster opnieuw uit te nodigen informatie over te maken omtrent haar situatie in het licht van de toepassing van het art. 42ter§1, 3e lid W. en het art. 42quater§1, 3e lid Vw.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin aangehaald wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 20 november 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende haar huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd haar gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. Dit schrijven werd op 10 december 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *"bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen. Indien de partner/echtgenoot/echtgenote een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42 ter §1, 3^e lid en/of art. 42 quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd"*.

Verzoekster maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een OCMW attest met overzicht van ontvangen leefloon tot 04/05/2012
- brieven uitgaande van het OCMW
- beslissing OCMW van 29/06/2012 om vanaf 04/05/2012 geen leefloon meer toe te kennen
- arbeidscontract bij Multiegroep vanaf 16/08/2012
- loonfiches voor de maanden augustus-november 2012

Op grond van de voorgelegde stukken stelt verweerder in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat verzoekster niet langer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verweerder besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat de rechten van de verdediging, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden daar zij niet in de mogelijkheid zou geweest zijn op een afdoende wijze haar verweer en argumenten te formuleren en niet op afdoende wijze werd gehoord. Verzoekster meent immers dat zij nadat zij werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen door het schrijven van verweerder van 20 november 2012 opnieuw had moeten uitgenodigd worden informatie over te maken. Zij verwijst hierbij tevens naar een arrest van de Raad van 15 maart 2012, nr. 77 256.

De Raad kan verweerder echter volgen waar hij in zijn nota wijst op het feit dat verzoekster wel degelijk uitgenodigd geweest is met het schrijven van 20 november 2012 om stukken voor te leggen. In deze brief wordt duidelijk gesteld dat bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten of studie in hoofdactiviteit, de betrokkene het verblijf kan verliezen. Tevens werd duidelijk gevraagd bewijzen van economische activiteiten of bestaansmiddelen van de partner voor te leggen. De Raad is bijgevolg van mening dat verweerder heeft voldaan aan diens zorgvuldigheidsplicht door aan verzoekster de kans te geven elementen voor te brengen alvorens over te gaan tot de beëindiging van het verblijf. In deze verschilt de huidige zaak dan ook sterk van het geschil dat het voorwerp uitmaakte van de zaak die door het voormelde arrest van de Raad werd beslecht, daar in die zaak verweerder had nagelaten verzoekster te contacteren alvorens over te gaan tot beëindiging van het verblijf. Ten overvloede herhaalt de Raad dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Bijgevolg meent de Raad dat niet kon vereist worden van verweerder dat die *in casu* opnieuw een vraag tot het voorleggen van informatie had moeten richten aan verzoekster, maar dat het aan verzoekster was, ook nadat de termijn van 1 maand was verstreken, om het bewijs voor te leggen aan verweerder dat haar partner ondertussen een arbeidscontract van onbepaalde duur had verkregen. De Raad dient zich bij het uitoefenen van zijn wettigheidstoets te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing, en kan dus met deze arbeidsovereenkomst die gevoegd wordt aan het verzoekschrift geen rekening houden.

Hetzelfde kan opgemerkt worden waar verzoekster meent dat de artikelen 42ter, § 1, 3^e en 42quater, § 1, 3^e van de vreemdelingenwet zijn geschonden, daar verweerder zou nagelaten hebben een grondig onderzoek te voeren naar de sociaaleconomische situatie, de integratie en het langdurig verblijf van verzoekster in België. Bij het schrijven van 20 november 2012 werd verzoekster expliciet uitgenodigd in dit kader elementen naar voor te brengen. Bij de stukken die zij in antwoord op dit schrijven heeft bezorgd aan verweerder zaten geen stukken die betrekking hadden op deze humanitaire elementen. Het kan dan ook aan verweerder niet verweten worden hier zogenaamd geen grondig onderzoek naar

verricht te hebben. Minstens kan van verzoekster verwacht worden dat zij voldoet aan haar medewerkingsplicht teneinde de elementen voor te leggen als hiernaar specifiek wordt gevraagd.

Bijgevolg kan geen schending worden aangenomen van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de hoorplicht of de rechten van verdediging in het licht van de artikelen 40, §,4, 42bis, §,2, 42ter, §,1,3e lid en 42quater, §,1, 3e lid van de vreemdelingenwet. Noch wordt een manifeste beoordelingsfout aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster België, waar zij samen met haar gezin woont en geïntegreerd is en waar haar levenspartner met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur tewerkgesteld is, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt : "[...].”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Dat door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoekster en haar partner een verklaring tot wettelijke samenwoning hebben ondertekend en dat verweerder hiervan op de hoogte was.

Er moet op gewezen worden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Immers voorziet § 2 van artikel 8 van het EVRM dat de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de vreemdelingenwet en bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EVRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat

wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Wordt eveneens in overweging genomen, in het kader van dit onderzoek, het feit dat het gaat om een eerste toelating op het grondgebied van een Staat of, in tegendeel, om de intrekking van een statuut van een verblijfsstatuut in deze Staat (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 38; EHRM, Berrehab v. Nederland, 21 juni 1988, § 29).

In het verzoekschrift voert verzoekster tevergeefs aan dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de beslissing moet blijken dat de overheid de proportionaliteitstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

In casu is bovendien niet aangetoond dat verzoekster, met haar kind, vanuit Nederland de gezinssituatie met haar partner in België niet kan onderhouden gezien het aan elkaar grenzende landen betreft. Bijkomend voert verzoekster geen onoverwinnelijke obstakels aan voor het uitoefenen van het gezinsleven voor het hele gezin in Nederland, noch gaat zij *in concreto* in op de reikwijdte van de banden die ze met België zou hebben. In deze meent de Raad dan ook dat de bestreden beslissing de proportionaliteitstest doorstaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU